

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/133/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218201711
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1218201711.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členiek senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: A. B. C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt E. X, E., proti žalovanému: B. F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. I. XXX, J., ČR, zast.: advokátska kancelária agner & partners, s. r. o., so sídlom Špitálska 10, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO : 36 722 758, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 14.06.2024, č.k. B2-13C/12/2018-934 v spojení s opravným uznesením Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 02.09.2024 č.k. B2-13C/12/2018-1003, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.
- II. Žalovaný m á proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu (výrok I) a žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie vo veci právne odôvodnil čl. 19 ods. 1, čl. 26 ods. 1,2 Ústavy Slovenskej republiky, § 11, § 13 ods. 1,2,3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vo vzťahu k prvému výroku žalobného petitu, ktorým sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa šírenia nepravoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 23.03.2016 č.k. 5T 52/2009 a šírenia nepravdivej informácie, že žalobca bol v roku 2016 právoplatne odsúdený za pokus obzvlášť závažného zločinu podvodu ako aj zločin marenia spravodlivosti, za čo bol odsúdený k úhrnnému, nepodmienečnému trestu odňatia slobody podľa všetkého na 10 rokov, čo je minimálna sadzba pri trestnom čine podvodu a spôsobení škody veľkého rozsahu, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v žalobe ani netvrdil a ani nepreukázal, že žalovaný šíri nepravoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 23.03.2016 č.k. 5T 52/2009. Uvedenú informáciu žalovaný uviedol vo svojej žalobe na ochranu osobnosti, ktorú podal o.i. aj proti žalobcovi. S poukazom na vyššie uvedené posúdil súd prvej inštancie žalobu žalobcu v tejto časti ako nedôvodnú, čo bolo dôvodom na jej zamietnutie. Druhým žalobným petitom sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 200.000 eur za zásah do jeho osobnostných práv, a to výrokom žalovaného na adresu žalobcu „sprostej lhář “ prezentovaným dňa 25.04.2018 pre český Rádiožurnál. Uvedený výrok žalovaného súd prvej inštancie posúdil ako hodnotiaci úsudok žalovaného. Súd vzhliadol na to, že v čase vyslovenia uvedeného výroku bol publikovaný článok, v ktorom sa žalobca v rozhovore pre Nový čas vyjadroval o.i. aj k osobe žalovaného a jeho vedomej spolupráci s ŠtB, pričom tento článok vyvolal veľký mediálny ohlas okolo osoby žalovaného ako vtedajšieho premiéra ČR. Prijal argumentáciu žalovaného, že sa nejednalo o jeho vlastnú, pripravenú

a premyslenú iniciatívu, vyjadriť sa k osobe žalobcu, ale o bezprostrednú reakciu na bezprostrednú otázku redaktora, v ktorej k osobe žalobcu vyjadril svoj hodnotiaci úsudok expresívne až pejoratívne. Zohľadniac uvedené mal súd za to, že zo strany žalovaného sa nejednalo o hanobiacu kritiku, ktorej cieľom bolo primárne hanobenie alebo zneuctenie žalobcu, pričom miera expresivity použitých výrazov nebola v značnom nepomere k cieľu kritiky t.j. k osobe žalobcu a jeho zverejneným tvrdeniam k osobe žalovaného. S poukazom na vyššie uvedené súd uzavrel, že týmto, aj keď značne expresívnym až pejoratívnym subjektívnym hodnotiacim úsudkom žalovaného nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, a teda nebola splnená podmienka existencie neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu, čo bolo dôvodom na zamietnutie žaloby žalobcu v tejto časti. Vyjadrenie žalovaného na osobu žalobcu, že je nedôveryhodnou osobou, nakoľko bol právoplatne odsúdený za podvod a iné na 10 rokov väzby, súd posúdil ako nepravdivé skutkové tvrdenie žalovaného, ktorým žalovaný zasiahol do osobnostných práv žalobcu. Pri posudzovaní splnenia podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy požadovanej žalobcom vo vzťahu k uvedenému skutkovému tvrdeniu súd prvej inštancie zohľadnil skutočnosť, že žalobca ničím nepreukázal, že toto tvrdenie o žalobcovi žalovaný medializoval v domácich a zahraničných médiách s celonárodným pokrytím, ako tvrdil, v dôsledku čoho by mohlo dôjsť k zásahu do jeho osobnostných práv v súkromnej a spoločenskej oblasti v značnej miere, alebo žeby poskytol túto informáciu iným subjektom (médiám a pod.). Tvrdenia žalobcu neboli preukázané ani výsluchmi svedkov (syn a dcéra žalobcu), preto súd žalobu žalobcu v časti, v ktorej sa domáhal zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 200 000 eur ako nedôvodnú zamietol. Vo vzťahu k tretiemu výroku žalobného petitu, ktorým sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému strieť zverejnenie právoplatného rozsudku Mestského súdu Bratislava IV vo veci č.k.B2-13C/12/2018 na jeho náklady súd uviedol, že právna úprava obsiahnutá v ustanovení § 155 Občianskeho súdneho poriadku (procesný predpis platný a účinný do 30.06.2016) upravujúca možnosť priznať účastníkovi, ktorého návrhu sa vyhovel právo uverejniť rozsudok na náklady účastníka, ktorý v spore neuspel vo veciach týkajúcich sa o.i. ochrany osobnosti, nebola prevzatá do Civilného sporového poriadku a tento platný procesný predpis takúto možnosť neupravuje, preto žalobu žalobcu v tejto časti zamietol. Súd nevykonal žalobcom navrhnuté dokazovanie výsluchom žalovaného, nakoľko v konaní nebolo sporným, že žalovaný dňa 25.04.2018 uviedol v českom Rádiožurnále vo vzťahu k žalobcovi výrok „sprostej lhář“, ako i skutočnosť, že v žalobe žalovaného na ochranu osobnosti žalobcu označil ako nedôveryhodnú osobu (nakoľko bol v roku 2016 právoplatne odsúdený). Ako nemajúce vplyv na posúdenie prejednávanej veci vyhodnotil súd návrh žalobcu na vykonanie výsluchu žalobcom navrhovaných svedkov C. F. (právneho zástupcom žalovaného) a p. K., p. A. a p. L.. S ohľadom na vek navrhnutého svedka súd nevykonal ani výsluch syna žalobcu. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), tak, že v konaní plne úspešnému žalovanému priznal proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Žalobca dňa 16.07.2024 o 23:02 hod. doručil súdu prvej inštancie elektronické podanie urobené elektronickou poštou prostredníctvom e-mailovej správy bez autorizácie s názvom „G. odvolanie“, prílohou ktorého bolo odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktoré v listinnej podobe doručil súdu prvej inštancie dňa 17.07.2024. Odvolanie odôvodnil naplnením odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), c) e) a h) CSP, majúc za to, že napadnuté rozhodnutie je svojvoľné, arbitrárne, neracionálne, nepresvedčivé, je zjavným porušením práva na spravodlivé súdne konanie nie nestranným súdom. Nahliadnutím do spisu zistil, že mu neboli doručované všetky listiny a dôkazy založené žalovaným do spisu, čím došlo k porušeniu jeho práva. Namietal nedostatok a nesprávnosť skutkových záverov súdu prvej inštancie, nesprávnosť právneho posúdenia v bodoch 15-39 ako celku a porušenie práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie sa dôsledne nevysporiadal s tým, že žalovaný opakovane expresívnymi výrokmi na jeho adresu ho verejne urazil a osočil „Je to sprostý lhář“, zneužitím tlačoviek v pozícii predsedu vlády a opakovane neoprávnene zasiahol do jeho osobnostných práv formou mediálneho lynču. Uvedené bolo šírené médiami a preberané aj zahraničnými médiami, v čase kedy bola uverejnená jeho kniha O špionáži v období tzv. studenej vojny. S poukazom na princíp právnej istoty poukázal na rozhodnutie vo veci C. F. J. M. v. F. G., rozhodnutie ktoré žiadal vo veci pripojiť (NS SR sp.zn. 9Cdo/22/2021) Bolo povinnosťou súdu aplikovať tzv. test proporcionality aj tzv. Perna test, riadne predvolať žalovaného a vypočuť navrhnutých svedkov – C. K., C. L. a C. A., ktoré by objektivizovali skutkový stav veci. Mal za to, že súd neprípustne zľahčil výpovede jeho detí C. a J. ako i tvrdenia manželky Beaty v listinnej forme. Namietal, že súd ho po podaní žaloby nevyzval na odstránenie väd, nesplnil si poučovaciu povinnosť, čím mu znemožnil realizáciu jeho procesných práv. Na základe

uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie za účelom vypočutia žalovaného, C. M., C. F. L. a C. N. A..

4. Následne doručil žalobca súdu prvej inštancie podanie zo dňa 21.07.2024 Vec: „Odvolaie žalobcu z 16.07.2024- oprava“, ktorým opravil chybu v písaní na strane č. 6 odvolanie zo dňa 16.07.2024 a žiadal, aby vo veci nekonala sudkyňa C. M. J. M.. Uvedené podanie bolo dňa 22.07.2024 v listinnej podobe doručené súdu prvej inštancie.

5. Žalovaný v replike k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca nenapadol rozhodnutie súdu prvej inštancie stanoveným spôsobom včas, preto žiadal, aby odvolací súd odvolanie žalobcu ako oneskorene podané odmietol. Napriek uvedenému sa z opatrnosti vyjadril k obsahu podaného odvolania. K námietke odvolateľa, že sa nemohol oboznámiť, vyjadril sa k listinným dôkazom, navrhnúť ďalšie dôkazy na podporu jeho tvrdení uviedol, že žalobca nijako nekonkretizoval, ktoré konkrétne podania, resp. dôkazy predložené žalovaným, nemali byť žalobcovi súdom doručené. Vo vzťahu k nesplneniu poučovacej povinnosti súdom dal do pozornosti, že žalobca sa v konaní opakovane označil za osobu s právnickým vzdelaním, keď sám seba popísal ako „vyhľadávaného právnik“, tvrdil o sebe tiež, že v právnickej obci (domácej a zahraničnej) požíva primeranú úctu, a ako akademický titul si vo svojich písomných podaniach (vrátane samotného vzájomného návrhu) opakovane uvádzal o.i. aj „Mgr.“, a teda z toho, čo on sám o sebe uviedol, by mal byť osobou znalou práva - mal by mať dosiahnuté vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa v študijnom odbore právo. Súd vo vzťahu k žalobcovi v zmysle § 160 ods. 3 CSP nemal všeobecnú poučovaciu povinnosť podľa ust. § 160 CSP (nález ÚS SR z 19. júna 2013, sp. zn. I. ÚS 223/2013). K odvolateľom navrhnutým a súdom nezrealizovaným výsluchom svedkov - advokátiek C. K., C. A. a C. L., poukázal na to, že žalobca v rámci prvoinštančného konania neuviedol, k čomu presne v rámci merita veci by sa tieto svedkyne mali vyjadril, resp. k objasneniu akých sporných skutočností by ich výpovede mali prispieť. Vo vzťahu k žalobcom navrhnutým a súdom prvej inštancie zamietnutým návrhom na výsluch strany - žalovaného, ktorý navrhoval žalobca uskutočniť (alternatívne aj formou dožiadania cestou Mestského súdu v Prahe) po vrátení veci späť odvolacím súdom, mal za to, že nie je dôvodné takýto dôkaz vykonať. Výrok žalovaného na adresu žalobcu dňa 25.04.2018 pre český Rádiožurnál je hodnotiacim úsudkom, a ten sa nedokazuje, skúma sa len to, či má reálny základ. Súd konštatoval zásah do práva žalobcu na ochranu osobnosti výrokom - skutkovým tvrdením žalovaného uvedeným v jeho žalobe, čo je v prospech žalobcu, a teda v súčasnosti ho už nie je ho potrebné ďalej ničím dokazovať, t.j. ani výsluchom žalovaného. Súd správne postupoval, keď zamietol prvý výrok žalobného petitu, ktorým sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa šírenia nepravoplatného rozsudku OS BA I a šírenia nepravdivej informácie, že žalobca bol v r. 2016 právoplatne odsúdený, s odôvodnením, že žalobca v žalobe ani netvrdil a ani nepreukázal, že žalovaný tento nepravoplatný rozsudok nejako šíril. Správne postupoval súd prvej inštancie aj pri zamietnutí druhého výroku žalobného petitu, ktorým sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 200.000 eur za zásah do jeho osobnostných práv, nakoľko nebolo možné prijať záver o závažnom následku tohto skutkového tvrdenia žalovaného a teda v značnej miere do jeho rodinného života. Žalobou sa žalobca domáhal ochrany za údajný neoprávnený zásah do zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti, ktorého sa mal dopustiť výrokom „Sprostý lháň“ vysloveným dňa 25.04.2018 pre český Rádiožurnál, t.j. vysloveným zo strany žalovaného len tento jediný krát. Pokiaľ žalobca tvrdil, že došlo k narušeniu jeho vzájomného citového puta s deťmi, resp. rodinou, uvedené z výpovede jeho dcéry ani syna nevyplývalo ani neoprávnený zásah do jednotlivých oblastí jeho života v súvislosti s výrokmi žalovaného na adresu žalobcu. Pokiaľ žalobca poukazoval na prípad sudkyne C. F. J. M. proti p. G. o ochranu osobnosti, ktorý žiadal v konaní pripojiť, mal za to, že neexistuje žiaden relevantný dôvod na to, aby bol tento rozsudok do prebiehajúceho konania súdom pripojený. Pokiaľ ide o návrh žalobcu na vylúčenie sudkyne C. F. J. M. z rozhodovania o jeho odvolaní, tento návrh je jednak predčasný a jednak nie je odôvodnený zákonom prípustnými dôvodmi. Na základe uvedeného žiadal odvolanie žalobcu odmietnuť ako oneskorene podané, alternatívne, v prípade, ak by odvolací súd dospel k záveru, že žalobca podal odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie včas, odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť v celom jeho rozsahu a priznať žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

6. K vyjadreniu žalovaného sa žalobca vyjadril podaním zo dňa 14.10.2024 (elektronické podanie urobené elektronickou poštou prostredníctvom e-mailovej správy bez autorizácie, ktoré v listinnej podobe doručil súdu prvej inštancie dňa 16.10.2024) a uviedol, že skutkový stav je popísaný v podaní doručenom dňa 29.05.2018 do spisu č.k. 16C/9/2012 vedený na Okresnom súde Bratislava I. Stretnutie

s C. O. F. sprostredkovala advokátka C. A., ktorú žiadal vypočuť. O jeho návrhu na vykonanie dôkazu pripojením spisu č.k. 16C/9/2012 Okresného súdu Bratislava I. nebolo súdom rozhodnuté. Nakoľko sa ako kauč syna A. nachádzal na ME WUKF v karate a kobudo vo Varšave požiadal o odpustenie zmeškania lehoty na podanie vyjadrenia k podaniu žalovaného. Námietky žalovaného, že odvolanie podal oneskorene, hoc bolo podané riadne a včas, považoval za rozporné s dobrými mravmi. Poukázal na nepravdivosť informácie žalovaného, že bol právoplatne odsúdený nepodmienečne na 10 rokov za podvod a marenie spravodlivosti, predložením právoplatného oslobodzujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislava z 21.04.2016. Zopakoval, že súd prvej inštancie ho do vydania rozhodnutia vo veci neoboznámil so všetkými listinnými dôkazmi a návrhu založenými žalovaným v konaní a C. F. F., nevyzval žalovaného na predloženie všetkých článkov a ich preklad z angličtiny do slovenčiny a nevykonanie tzv. Perna testu.

7. Dňa 15.10.2024 o 18:14 hod. žalobca doručil súdu prvej inštancie dňa 16.10.2024 elektronické podanie urobené elektronickou poštou prostredníctvom e-mailovej správy bez autorizácie s označením „VYJADRENIE odvolateľa k vyjadreniu žalovaného z 19.08.2024-„oprava“, ktoré bolo obsahovo totožným ako vyjadrenie zo dňa 14.10.2024. Doplnil len: „čo právna zástupkyňa žalovaného ešte aj tvrdila (zvukový záznam je dôkazom) na pojednávaní na prvoinštančnom súde ešte pred vynesením arbitárneho rozsudku, nie nezaujatá sudkyňa nezasiahla. ... zamietnuť bez objektivizácie skutkového stavu veci, vykonania tzv. Perna testu. Bolo flagrantne porušené právo rovnosti v neprospech odvolateľa“.

8. Žalovaný v duplike k podaniam žalobcu uviedol, že žalobca nereagujem na jeho vyjadrenie a uvádza viaceré novoty a prikľadá nové dôkazy, ktoré v tomto štádiu konania nie sú prípustné. Doplnil, že žalobca nepodal kvalifikovanú námietku zaujatosti a takúto námietku nemožno vyvodzovať ani z posledných podaní žalobcu.

9. Dňa 23.12.2024 doručil žalobca súdu prvej inštancie elektronické podanie urobené elektronickou poštou prostredníctvom e-mailovej správy bez autorizácie s označením „VYJADRENIE žalobcu k vyjadreniu žalovaného dt. 25.11.2024“, podanie ktoré žalobca v stanovenej lehote (§ 125 ods. 2 CSP) nedoručil súdu v listinnej podobe, preto odvolací súd na uvedené podanie neprihliadol.

10. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP) a vzhľadom k tomu, že odvolací súd nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je rozhodnutie súdu prvej inštancie založené a ide o prejednanie výlučne právnej otázky (nie otázky skutkovej), nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 CSP (a teda ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom). Nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, ktorého existencia nebola v danom prípade daná. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (O. F. v. Portugalsko z 20. apríla 2002) v prípadoch, kde skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou, neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (najmä ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné a vyšší súd prejednáva právne otázky).

11. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), sa v rámci odvolacieho prieskumu môže zaoberať a zaoberal sa iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré odvolateľ výslovne uviedol a skutkovo vymedzil v odvolaní; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní.

12. V podanom odvolaní odvolateľ uplatnil odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), c), e) a h) CSP.

13. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

14. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) odvolací súd uvádza, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu je nevyhnuté kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neutrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07).

15. Naplnenie citovaného odvolacieho dôvodu žalobca odôvodnil tým, že mu súd prvej inštancie nedoručil/nedoručoval všetky písomnosti predložené žalovaným v konaní. Pokiaľ odvolateľ uvádzal, že postupom súdu prvej inštancie malo/mohlo dôjsť k porušeniu princípu kontradiktórnosti podľa čl. 9 CSP, odvolací súd upozorňuje, že princíp kontradiktórnosti je limitovaný v článku 9 CSP dodatkom „(...) v rozsahu, ktorý určí zákon“. Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že kontradiktórnosť, nerozlučne spätá s princípom rovnosti zbraní, je univerzálnym právnym princípom platným v celom právnom poriadku, teda aj v civilnom súdnom konaní, a súd každého druhu a stupňa ju musí plne rešpektovať. Dôvodom je fakt, že jednou z jej hlavných funkcií je oboznámiť účastníka konania so všetkými dokumentmi a dôkazmi, ktoré môžu ovplyvniť rozhodnutie, a poskytnúť mu možnosť sa k nim vyjadriť. Ide predovšetkým o dôkazy, stanoviská a vyjadrenia protistrany v konaní alebo dôkaz, resp. stanovisko nezúčastneného subjektu (znalec, svedok a pod.), či zabezpečeného samotným konajúcim orgánom z vlastnej iniciatívy. Tým sa účastníkovi konania garantuje právo byť vypočutý (audiatur et altera pars) a právo na obhajobu. Ani podľa ústavného súdu však zásada kontradiktórnosti nemá absolútny charakter, pretože existujú aj výnimky z uvedeného pravidla, kde okolnosti prípadu alebo procesnej situácie vylučujú uplatňovanie tejto zásady (nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 566/2020). Vzhľadom k tomu, že žalobca v podanom odvolaní bližšie nekonkretizoval (nešpecifikoval), ktoré konkrétne podania, resp. dôkazy predložené žalovaným, neboli žalobcovi súdom doručené, odvolací súd v záujme dôsledného posúdenia odvolacej argumentácie odvolateľa, preskúmal obsah súdneho spisu, avšak nezistil tvrdené porušenie práv žalobcu. Súd prvej inštancie postupoval v súlade s ust. CSP a spolu so žalobou doručil žalobcovi dňa 09.04.2018 aj prílohy (čl. 163), vyjadrenie žalovaného zo dňa 08.06.2018 (čl. 416), vyjadrenie žalovaného k vzájomnej žalobe žalobcu zo dňa 07.04.2021, rovnako i preklady listinných dôkazov predložených žalovaným v konaní (čl. 768).

16. K odvolateľom namietanému porušeniu poučovacej povinnosti súdom prvej inštancie nutno uviesť, že poučovaciu povinnosť súdu nemožno vo všeobecnosti vykladať tak, že by mal súd poučovať účastníkov o hmotnom práve, pretože potom by už nešlo o odstraňovanie väd podania, ktoré bránia prerokovaniu a rozhodnutiu veci, ale išlo by o radu účastníkovi, ako by mal postupovať, aby bol prípadne vo veci úspešný. To by znamenalo inter alia tiež porušenie práva účastníka na rovnaké postavenie v prebiehajúcom súdnom konaní (m. m. I. ÚS 223/2013). Inými slovami, poučenie súdu o procesných právach a povinnostiach nesmie ovplyvniť vzájomné procesné postavenie strán sporu, prípadne zmenšiť zodpovednosť tej-ktorej strany sporu za jej procesný postup v konaní (porovnaj napr. aj nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. III. ÚS 104/96 zo 19. septembra 1996).

17. Odborná právnická literatúra uvádza, že v procesnoprávnej rovine predstavuje princíp rovnosti sporových strán základný postulát, podľa ktorého žiadna zo sporových strán (bez ohľadu na to, či ide o osobu fyzickú alebo osobu právnickú) nemá vo vzťahu k protistrane iné než rovnocenné postavenie. Princíp rovnosti sporových strán sa rovnako funkčne a komplementárne dopĺňa s poučovacou (manudukačnou) povinnosťou súdu. Všeobecná poučovacia povinnosť je v Civilnom sporovom poriadku vyjadrená v § 160 CSP. Poučenie sa týka len poučenia o procesných právach a povinnostiach. Preto je vylúčené, aby súd poučoval strany o hmotnom práve. Civilný sporový poriadok pristupuje k rozsahu manudukačnej povinnosti súdu reštriktívne, t. j. rozsah poučovacej povinnosti súdu minimalizuje. Civilný sporový poriadok limituje rozsah poučovacej povinnosti na tie procesné práva a povinnosti, pri ktorých to zákon ustanovuje. Vyplýva to z dikcie „v rozsahu ustanovenom týmto zákonom“. Táto zákonná formulácia vychádza z predpokladu, že ani poučovacia povinnosť nemôže byť neohraničená a je nemysliteľné, aby súd oboznamoval stranu sporu so všetkými jej procesnými právami a povinnosťami.» (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 44 – 47 a s. 598 – 605). Nakoľko na strane žalobcu sa jedná o fyzickú osobu, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, vychádza sa z prejudiciality, že jeho právo na princíp rovnosti zbraní je zachované, nakoľko je tu splnený kvalifikačný predpoklad o vedomosti znalosti procesných práv a povinností. V tomto prípade sa preto manudukačná povinnosť súdu nevyžaduje. Taktiež by bolo nadbytočné poučovať stranu sporu o práve zvoliť si advokáta alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci (za splnenia predpokladov podľa § 160 ods. 3 CSP), a to taktiež z dôvodu prítomnosti osobitného kvalifikačného predpokladu. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi nebol odopretý prístup k súdu.

18. V podanom odvolaní odvolateľ uplatnil aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19. Zároveň z obsahu podaného odvolania vyplýva aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. písm. f) Civilného sporového poriadku je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

20. Pokiaľ odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie sa dôsledne nevysporiadal s expresívnym výrokom žalovaného „sprostej lhář“, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia bod 31 až 33. Súd prvej inštancie uvedený výrok žalovaného správne kvalifikoval ako hodnotiaci úsudok a konštatoval, že tento hodnotiaci úsudok nemal za následok zásah do osobnostných práv žalobcu. Tvrdenie odvolateľa, že žalovaný ho opakovane verejne urazil a osočil výrokom „Je to sprostý lhář“, je potrebné vyhodnocovať s kontexte s tým, že žalovaný označil žalobcu uvedeným výrokom len jedenkrát, a to dňa 25.04.2018 v interviu pre Rádiožurnál. Skutočnosť, že uvedený výrok bol následne prevzatý a citovaný inými médiami, nemožno vykladať v neprospech žalovaného (ktorý uvádzaný výrok vyslovil v interviu na odpovedi na otázku redaktora českého Rádiožurnálu), preto nemožno hovoriť o tzv. „mediálnom lynči“ žalobcu. Na tvrdenia žalobcu, že zo strany žalovaného sa jednalo o jeho mediálny lynč v súvislosti s vydaním jeho knihy „O špionáži v období tzv. studenej vojny“, ktoré neboli podporené

dôkazmi a boli uvedené žalobcom až v podanom odvolaní, odvolací súd s ohľadom na to, že nemal za preukázané splnenie podmienok uvedených v ust. § 366 CSP, neprihliadol.

21. Vo vzťahu k šíreniu informácie, že žalobca bol v roku 2016 odsúdený na 10 rokov nepodmienečne za podvod a marenie spravodlivosti, túto informáciu uviedol žalovaný len jedenkrát v podanej žalobe a uvedenú informáciu ďalej nešíril. Z obsahu spisu vyplýva, že informáciu o obsahu skutkových tvrdení žalovaného (v danom čase v postavení žalobcu) sprostredkoval pôvodný žalovaný 2/ (spol. Nový čas, a.s.) ... „G. sa v žalobe odvoláva na to, že D. bol v minulosti právoplatne odsúdený za podvod na 10 rokov v base. Nový čas požiadal o potvrdenie tejto informácie bratislavský súd, no ten ju obratom vyvrátil. Krajský súd Bratislava rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I zrušil v celom rozsahu.“, preto podanie žalovaného (žalobu) nemožno považovať za zásah spôsobilý narušiť osobnostné práva žalobcu.

22. Súd prvej inštancie žalovaným vyslovený hodnotiaci úsudok podrobil aj testu proporcionality, v ktorom dôsledne vyhodnocoval KTO, O KOM, ČO, KEDY A KDE povedal a podľa názoru odvolacieho súdu dospel k správne mu záveru, že hodnotiacim úsudkom žalovaného („sprostej lháň“) nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu. Vo vzťahu k námietke odvolateľa, že vyjadrenie žalovaného bolo „nadmieru expresívne“, odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaným vyjadrený hodnotiaci úsudok, nemožno považovať za zjavne prekračujúci hranice slušnosti, v dôsledku ktorého by došlo k porušeniu zásady proporcionality práva na ochranu osobnosti žalobcu a práva na slobodu prejavu žalovaného.

23. Pokiaľ odvolateľ uvádzal, že súd prvej inštancie „zľahčil“ výpovede jeho detí (C. a J.) a tvrdenia jeho manželky (G. D.) táto námietka je v rozpore so skutkovými závermi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 35), ktoré vychádzajú z vykonaného dokazovania (napr. bod 13,14 odôvodnenia). Nakoľko v prejednávanej veci nebola na strane žalobcu preukázaná ujma, ktorú by bolo možno považovať z objektívneho hľadiska za ujmu značnú (neboli rozhodujúce subjektívne pocity žalobcu), neboli splnené zákonné predpoklady na vznik občianskoprávnej zodpovednosti žalovaného za zásahom do osobnosti žalobcu. Aplikácia ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka (spojená s úvahami o „vážnosti“ zásahu a „znížení dôstojnosti v značnej miere“) prichádza do úvahy až v prípade, že je morálne zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka) nepostačujúce.

24. Ďalej v odvolaní odvolateľ uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností). Podľa ust. § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Z tohto ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde, ktorý musí dbať na to, aby nevyšiel taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať relevantný skutkový poznatok. Táto, súdu respektíve sudcovi zákonom daná možnosť výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 64/1997, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/13/2012). Odvolací súd pripomína, že súdna prax je jednotná v názore, že k procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu; uvedená okolnosť nezakladá zásah súdu do práva na spravodlivý proces.

25. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa s návrhmi na doplnenie dokazovania vysporiadal na pojednávaní dňa 28.02.2024 a dňa 17.05.2024 ako i v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 38) a odôvodnil, prečo dôkazy navrhnuté žalobcom nevykonal. Pokiaľ odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie pochybil, keď vo veci nevyočul v záujme zistenia „objektívneho stavu“ C. K., C. A. a C. L., je potrebné zamerať sa na obsah podaní žalobcu. V podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 03.07.2018 síce žalobca uviedol, že advokátka M. slušne odmietla zastupovanie žalobcu vo veci sp.zn. 13C/12/2015 na Okresnom súde Bratislava II, advokátka C. N. odmietla zastupovanie žalobcu v tejto veci z totožných dôvodov, advokátka C. F. L. po prečítaní inkrimovaného článku pokrútila hlavou, neuviedol však, že by zhorauvedené osoby (ktoré ani dostatočne nekonkretizoval) navrhol v

konaní vypočuť ako svedkov. Ak mal žalobca za to, že ním všeobecne uvedené osoby je potrebné v konaní pred súdom prvej inštancie vypočuť, bolo právom a zároveň aj jeho povinnosťou zabezpečiť účasť navrhnutých svedkov na pojednávaní a o tejto skutočnosti vopred upovedomiť súd a protistranu. Ani vyjadrenie žalobcu na pojednávaní dňa 28.02.2024, že na objektivizáciu skutkového stavu veci žiada vypočuť p. M. K., N. L. a p. N. A., nemožno považovať za procesný návrh súladný s ust. § 197 ods. 2 CSP, keďže žalobca jednak uvedené osoby bližšie nešpecifikoval (menom, priezviskom a adresou svedkov) a ani nepožiadaval súd o ich predvolanie, preto neboli splnené podmienky ani na postup súdu podľa ust. § 197 ods. 2 CSP, aby súd takýto dôkaz nemohol vykonať. Z podaní a prednesov žalobcu pred súdom prvej inštancie nevyplývalo (nebolo zrejým) k akej okolnosti mali byť navrhnuté svedkyne (C. K., C. A. a C. L.) vypočuté ako „očítí svedkovia“. Súd prvej inštancie vyhodnotiac uvedené správne uzavrel, že výsluchu uvedených osôb bez ozrejmenia skutočností, ktoré majú byť ich výsluchom preukázané (i so zreteľom na hospodárnosť konania), nie je podstatným pre rozhodnutie vo veci samej.

26. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že súd prvej inštancie pochybil, keď nevykonal dôkaz listinami zo spisu Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 13C/12/2015, nutno zdôrazniť, že podľa ust. § 153 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (teda najmä skutkové tvrdenia, popretia skutkových tvrdení, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom a hmotnoprávne námietky) nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

27. Vzhľadom k uvedenému má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dostatočným dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci a ďalšie dokazovanie by bolo skutočne nehospodárne, a to i s poukazom na správne skutkové a právne závery, ktoré súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku prijal. Odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany, aby súd vykonal všetky ňou navrhnuté dôkazy, a aby sa stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana v spore úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami.

28. Pokiaľ odvolateľ v podanom odvolaní poukazoval na potrebu vykonania tzv. Perna testu, je potrebné doplniť, že Perna test v zásade pozostáva z posúdenia troch nasledovných kritérií, aplikovateľných aj vo vnútroštátnom civilnom procese: - Je návrh na realizáciu dokazovania dostatočne odôvodnený a týka sa podstaty veci? - Bol posúdený význam určitého dôkazu a v tejto súvislosti boli súdom poskytnuté dostatočné dôvody, prečo dôkaz nebol vykonaný v priebehu súdneho konania? - Či toto rozhodnutie nenarušilo celkovú spravodlivosť konania. Nakoľko súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zdôvodnil svoje východiská i procesný postup v odôvodnení rozsudku pri rozhodovaní o nevykonaní navrhnutých dôkazov, nemožno prijať záver, že konaním súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, t.z. k porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

29. Porovnávanie prejednávanej veci s konaním vo veci C. F. J. M. proti p. F. G. (v odvolacom konaní vec rozhodovaná na Krajskom súde v Košiciach) bez dôkladnej znalosti skutkových okolností nemožno považovať za tzv. vec obdobnú, majúť zároveň na zreteli, že odvolací súd nie je rozhodnutím iného odvolacieho súdu viazaný. Za ustálenú rozhodovaciu prax sa považujú rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorú vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2 základných princípov CSP).

30. Pokiaľ odvolateľ namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, odvolací súd uvádza, že preskúmaním obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nezvážil dôvodnosť cit. odvolacieho dôvodu pre uplatnenie druhej vety citovaného stanoviska R 2/2016, ktorá pripúšťa, že „celkom výnimočne sa v praxi môže vyskytnúť prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu“, čím z hľadiska tvrdenej vady odôvodnenia rozsudku nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces za súčasného záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia

rovnako netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii tzv. inej vady konania, následkom ktorej by rozhodnutie vo veci bolo nesprávnym (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné sudy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Pričom nemožno opomenúť skutočnosť, že prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05), preto odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane.

31. V podanom odvolaní odvolateľ uplatnil aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. c) CSP, naplnenie ktorého je odôvodnené tým, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Sudcu z prejednávania a rozhodovania veci možno vylúčiť buď na základe námietky zaujatosti uplatnenej účastníkom konania (§ 52 CSP) alebo na základe oznámenia samotného sudcu o skutočnostiach, pre ktoré by mohol byť vylúčený (§ 50 CSP). Pokiaľ námietka nemá všetky zákonom predpísané náležitosti, súd nie je povinný stranu sporu poučiť o potrebe opravy alebo doplnenia a nie je ani povinný vyzvať ju na odstránenie vady. Vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania veci však nemožno len preto, že takáto námietka zaujatosti alebo oznámenie sudcu boli (pre pochybnosti o nezaujatosti) podané. Do obsahu základného práva na prejednanie veci pred nestranným súdom totiž nepatrí povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb na vylúčenie sudcu alebo súdnych osôb z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre pochybnosti o ich nezaujatosti. Obsahu základného práva na prejednanie veci nestranným súdom zodpovedá len povinnosť nadriadeného súdu rozhodnúť za zákonných podmienok o každom návrhu oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre pochybnosti o jeho nezaujatosti (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

32. Odvolateľom uvádzané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie nie nestranným súdom odôvodnil nasledovne : „najmä po vyššie cit. Náleze ústavného súdu, čo neobišlo od „nenáležitej“ poznámky zo strany zákonnej sudkyne adresovanej žalobcu na pojednávaní po rozhodnutí ústavného súdu) a „ dôvodné podozrenie, že pred vydaním arbitrárneho rozsudku tu bol zásah tretej osoby“. Obava (pocit) žalobcu z nestrannosti, nestačí na založenie dôvodných pochybností o nedostatku nezaujatosti zákonného sudcu vzhľadom na právne (ústavné i zákonné) garancie nezávislosti sudcov a zákonné povinnosti sudcov konať vo veci bez predsudkov, nezávisle a nestranne. Pokiaľ nedôjde k preukázaniu konkrétnych pochybností, nie je dôvod pochybovať o nezaujatosti namietaného sudcu zo subjektívneho hľadiska. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach, ktoré však predložené anonymné podanie nespĺňa. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania veci. Dôvodom na vylúčenie sudcu v zmysle § 49 ods. 3 CSP nie sú ani okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (rozhodnutie NS SR sp.zn. 7Nc/6/2021, 29.09.2021).

33. Odvolací súd zároveň konštatuje, že námietka zaujatosti nespĺňa zákonné podmienky uvedené v ust. § 52 ods. 2 a § 53 ods. 1 a ods. 2 CSP a preto je odvolací súd v zmysle uvedených ustanovení povinný na námietku zaujatosti neprihliadať. V námietke zaujatosti podanej žalobcom absentuje aj údaj o tom, kedy sa žalobca o dôvode vylúčenia zákonného sudcu dozvedel, pričom sa jedná o náležitosť námietky zaujatosti ustanovenú v § 52 ods. 2 CSP. Ustanovenie § 52 ods. 2 CSP upravuje osobitné náležitosti námietky zaujatosti, ktoré musí námietka okrem všeobecných náležitostí podania uvedených v § 127 CSP obsahovať. Pokiaľ námietka nemá všetky zákonom predpísané náležitosti, súd nie je povinný stranu sporu poučiť o potrebe opravy alebo doplnenia a nie je ani povinný vyzvať ju na odstránenie vady.

34. K ostatným námietkam odvolateľa bolo nadbytočným osobitne sa vyjadrovať, keďže podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu odvolateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

35. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie), ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

36. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP vychádzajú z toho, že v odvolacom konaní mal v plnom rozsahu úspech žalovaný, preto o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).